

VEMODIGE SANGE OG EN KLIPNING

I 1969 prøvede jeg turen til Moskva via Finland. I København gik jeg ombord på det gode skib Finlandia, der besejlede ruten fra Lübeck til Helsinki. I princippet en dejlig sejltur med overdådige måltider – hvis ikke lige en storm ved Gotland tømte restauranten for gæster. Men det, jeg husker allerbedst fra turen, var indsejlingen til den finske hovedstad. Skærgården var vidunderlig, men noget andet stjal desværre opmærksomheden.

Skibet var stævnet ud fra Lübeck og medbragte derfor mange tyskere, der skulle besøge deres sommerhytter. Under indsejlingen istemte de deres hjemlands vemodige sange – til synlig irritation for os andre. Finland havde i 1930'erne nære forbindelser til Tyskland og var vel under krigen en slags allieret – en kendsgerning, der ofte glemmes. Også af finnerne er den blevet fortrængt som et smerteligt kapitel.

Ikke mindst i forhold til landets langt mere blodige relationer til naboen i øst. Vinterkrigen 1939-40 og Fortsættelseskrigen i 1944 mod Sovjetunionens aggression samt efterkrigstidens forsøg på at finde en modus vivendi har skygget for det finsk-tyske samarbejde forud. Som i øvrigt den dag i dag er noget, der helst forties i landets historie.

I Helsinki havde jeg et døgnsoophold. Jeg nød byens vidunderligt smukke empire-arkitektur omkring Senatstorget. Og så skulle jeg klippes. Ikke fordi jeg var specielt langhåret, men det var beatlerne jo egentlig heller ikke i nutidsperspektiv. Men jeg havde hørt, at de sovjetiske grænsemyndigheder definerede det ret restriktivt. Altså opsøgte jeg en frisør – en kvindelig én af slagsen.

Og her oplevede jeg, hvad det vil sige ikke at forstå et muk af, hvad der bliver sagt. Den i øvrigt søde og ferme frisør beherskede kun sit modersmål. Hun pludrede løs, og jeg skiftevis nikkede og rystede på hovedet. Et under, at jeg med et nik ikke var kommet til at bekræfte, at jeg gerne ville klippes skaldet. Jeg forlod salonen med en sovjet-venlig frisure. Til gengæld har jeg siden forstået, hvad en ikke-russisk kyndig dansker mener, når han/hun erklærer, at alt i Rusland passerer som en stumfilm.